

Dženifer Vajner

mala
iznenađenja

Preveo Igor Čalija

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Za Lusi Džejn

„Šta je to STVARNO?“, upita ga Zeka jednog dana, dok su ležali jedno pored drugog uz ogradu krevca, pre nego što je Nana došla da pospremi sobu. „Je l' to kad imaš u sebi stvari koje zuje i ručicu sa strane?“

„Ne možeš biti stvarno napravljen“, reče Kožni Konj. „To je nešto što ti se desi. Kad te dete voli veoma, veoma dugo, ne samo kao igračku, već te STVARNO voli, onda postaneš stvaran.“

„Je l' to boli?“, upita Zeka.

„Ponekad“, reče Kožni Konj, jer on je uvek bio iskren. „Ako si stvaran, ne smeta ti kad te boli.“

– MARDŽORI VILIJAMS,
ZEKA OD SOMOTA

April

LIJA

Posmatrala sam je tri dana, sedeći sama u parku pod brestom, uz praznu fontanu, sa gomilom načetih sendviča u krilu i tašnom pored sebe.

Tašna. Nije to tašna, u stvari. Ranije sam imala tašne – lažnu *prada* i originalnu *šanel* koju mi je Sem kupio za rođendan. Ovo što sad imam je ogromna, ružičasta *vera bredli* torba sa cvetnim desenom, dovoljno velika da se u njoj sakrije ljudska glava. Da je ta torba osoba, bila bi nečija prastara seda babatetka koja miriše na naftalin i karamele i uporno vas štipa za obraze. Užasna je. Ali, niko je ne primećuje više nego što primećuju mene.

Nekad davno, možda bih se i potrudila da ostanem neprimećena: nisko natučen kačket ili dukserica sa kapuljačom koji bi mi pomogli da izbegnem pitanja koja bi uvek počinjala sa *Hej, a zar nisi ti?* I uvek se završavala tuđim imenom. *Ne, čekaj, setiću se. Zar te nisam video u nečemu? Zar te ne znam odnekud?*

Sad niko ne blene i niko ne pita, niko se čak ni ne obazire na mene. Kao da sam deo nameštaja. Prošle nedelje veverica mi je pretrčala preko noge.

Ali to je u redu. Dobro je što je tako. Nisam ovde da bih bila viđena; ovde sam da bih videla. Ona se obično pojavi negde oko tri. Spustim svoj sendvič i prislonim torbu čvrsto uz sebe kao da je jastuk ili kućni ljubimac, i zagledam se. U početku nisam baš mogla da primetim, ali juče je stala na pola puta pored moje fontane i protegla se poduprevši rukama leđa. *To sam ja radila*, pomislila sam sa knedlom u grlu. *I ja sam to nekad radila*.

Nekad sam volela ovaj park. Dok sam odrastala u severoistočnoj Filadelfiji, tata bi me odveo u grad po tri puta godišnje. Otišli bismo u zoološki vrt svakog leta, na cvetnu izložbu svakog proleća, i u Vonamejker na božićni vatromet svakog decembra. Kupio bi mi slatkiš – toplu čokoladu, sladoled od jagode – i sedeli bismo na klupi, i tata bi izmišljao priče o prolaznicima. Tinejdžer sa rancem bio je prerušena rok zvezda; plavokosa gospođa u krznenom kaputu do zemlje bila je ruski tajni agent. Dok sam bila u avionu, negde iznad Virdžinije, setila sam se ovog parka, ukusa jagode i tople čokolade, i ruke mog oca oko mojih ramena. Mislila sam da ću se ovde osećati sigurno. Nisam bila u pravu. Kad god bih trepnula, kad god bih udahnula, osetila bih kako zemlja podrhtava i izmiče mi pod nogama. Osetila bih kako stvari počinju da se lome.

Ovako je išlo još otkako se ono dogodilo. Ništa mi nije ulivalo osećaj sigurnosti. Ni moj muž, Sem, dok me je grlio, ni onaj terapeut tužnih očiju i nežnog glasa kog mi je našao, koji je rekao: „Samo vreme će pomoći, jednostavno morate kroz to da prođete dan po dan.“

To smo i radili. Živeli smo dan za danom. Jeli smo hranu ne okusivši je, bacali kartonsku ambalažu, prali zube i nameštali krevet. Jedne srede po podne, tri nedelje pošto se ono dogodilo, Sem je predložio da odemo u bioskop. Spremio mi je odeću – svetlozelene skraćene pantalone koje još uvek nisam mogla da zakopčam do kraja, belu svilenu bluzu sa roze vezom, par plitkih roze cipela... Kad sam uzela i torbu za pelene koja je stajala uz vrata, Sem me je čudno pogledao, ali ništa nije rekao. Ranije sam je nosila umesto tašne, i nastavila sam da je nosim i posle, kao plišanog među ili omiljeno čebence, kao nešto što sam volela i čega nisam mogla da se odreknem.

Bila sam dobro dok smo ulazili u kola. Sve je bilo u redu i kad smo se parkirali; Sem mi je otvorio vrata i uveo me u hol od crvenog somota

koji je mirisao na kokice i veštački puter. Tu sam se zaustavila, i nisam mogla ni makac dalje.

„Lija?“, obratio mi se Sem. Odmahnula sam glavom. Setila sam se prethodnog puta kad smo bili u bioskopu. Sem mi je tada kupio mlečne kuglice i gumene bombone i veliku *koka-kolu* koju sam tražila, iako je kofein bio zabranjen i svaki gutljaj me je terao na podrigivanje. Kad se film završio, morao je da upotrebi obe ruke kako bi me izvukao iz sedišta. *Tada sam imala sve*, pomislila sam. Oči su počele da me peku, usne da podrhtavaju, i osetila sam kako mi vrat i kolena klecaju, kao da su podmazani kuglični ležajevi u njima. Naslonila sam se rukom na zid kako ne bih skliznula u stranu. Setila sam se članka u kom su intervjuisali preživeli iz zemljotresa u Nortridžu devedeset četvrte. *Koliko dugo je trajalo?*, pitao je učtivi izveštač tamnog tena. Žena koja je izgubila dom i muža, uputila mu je izmučen pogled i rekla: *Još uvek traje*.

„Lija?“ Sem je ponovo pitao. Pogledala sam ga – plave oči još uvek zakrvavljene, jaka vilica, glatka koža. *Zgodan treba da je na delu, a ne u liku*, moja mama je imala običaj da kaže, ali Sem je bio tako nežan prema meni, još otkako sam ga upoznala. Otkako se ono dogodilo, bio je izuzetno pažljiv. A ja sam mu donela nesreću. Kad god bi me pogledao, video bi šta je izgubio; kad god bih ja pogledala njega, videla bih isto to. Nisam mogla da ostanem. Nisam mogla da ostanem i dalje ga povređujem.

„Vraćam se odmah“, rekla sam. „Samo da skoknem do kupatila.“ Zbacila sam svoju *vera bredli* torbu o rame, prošla pored toaleta, i iskrala se na prednja vrata.

Naš stan bio je onakav kakav smo ga ostavili. Kauč u dnevnoj sobi, krevet u spavaćoj. Soba na kraju hodnika bila je prazna. Potpuno prazna. Nije bilo čak ni prašine u vazduhu. *Ko je to uradio?*, pitala sam se ulazeći u spavaću sobu, gde sam natrpala nešto majica i donjeg veša u torbu. *Nisam čak ni primetila*, pomislila sam. *Kako sam mogla da ne primetim?* Jednog dana soba je bila puna igračkaka i nameštaja, tu su bili krevetac i kolevka, a sledećeg dana, ništa. Zar postoji neka služba koja se time bavi, broj koji se pozove, vebsajt koji se poseti, ljudi koji dođu sa kesama i usisivačima i sve vam odnesu?

Sem, žao mi je, napisala sam. *Ne mogu više da ostanem ovde. Ne mogu da te gledam tako tužnog znajući da sam za sve ja kriva. Molim te da me ne tražiš. Zvaću te kad budem spremna. Žao mi je...* Prestala sam

da pišem. Nije bilo pravih reči za to. Ni izbliza. *Žao mi je zbog svega*, napisala sam, i istrčala napolje.

Taksi je čekao ispred zgrade, i za promenu, na putu 405 nije bilo za-stoja. Pola sata kasnije bila sam na aerodromu sa svežnjem novčanica u ruci, svežih iz bankomata. „U jednom pravcu?“, pitala je devojkica za pultom.

„U jednom“, rekla sam i platila za kartu do kuće, do onog mesta gde moraju da vas prime. Moja majka nije bila previše srećna što me vidi, ali s druge strane, nije je činilo srećnom ništa u vezi sa mnom – ili bilo čim drugim – još otkako sam bila tinejdžer i otkako je moj otac otišao. Ali, imala sam krov nad glavom. Čak mi je i pozajmila kaput kad je zahladnelo prethodne nedelje.

Žena koju sam posmatrala prolazila je parkom, kovrdžave smeđe kose, sa velikom platnenom torbom pod miškom, a ja se nagnuh na-pred, držeći se čvrsto za ivicu klupe, pokušavajući da zauzdam vrtogla-vicu. Spustila je torbu uz ivicu fontane, i sagnula se da pomazi malog crno-belog psa. *Sad*, pomislilih, i izvukoh srebrnu zvečku iz svoje tor-bekanje. *Da damo da se ugravira?*, pitao je Sem. Samo sam prevrnula očima i objasnila mu da postoje dve vrste ljudi na svetu, oni koji daju da im se stvari kod *Tifanija* graviraju, i oni koji to ne rade, a mi svakako spadamo u ove druge. Jedna srebrna zvečka od *Tifanija*, bez mono-grama, nekorišćena. Pažljivo sam prilazila fontani dok se nisam setila da sam nevidljiva i da me niko neće pogledati ma šta radila. Spustila sam zvečku u njenu torbu i odšunjala se.

BEKI

Mobilni telefon joj je zazujao dok se protezala. Pas je oštro zalajao i otr-čao, a žena sa dugom plavom kosom, u dugom plavom kaputu, prošla je tako blizu njoj da su im se ramena očešala. Beki Rotstin-Rabinovic sklonila je šiške sa očiju, izvadila telefon iz džepa, naježila se kad je vi-dela broj na ekranu, i vratila telefon u džep ne odgovorivši. „Sranje“, promrmlja ona za sebe. To je bio peti poziv njene svekrve Mimi u poslednja dva sata. Mimi i ona su održavale relativno primirje dok je Mimi živela u Teksasu sa poslednjim u seriji od pet muževa, ali taj brak

Mala iznenađenja

nije potrajao. Sad se Mimi selila u Filadelfiju, a izgleda da nije mogla da pojmi da je njena snaja i zaposlena i u drugom stanju, pa da zato ima pametnija posla i ne može da „svrati malo“ do dekoratera kojeg je Mimi preporučila i „baci pogled“ na njene specijalno naručene zavese. Niti je Beki mogla da „skokne na brzinu“ do pola sata udaljenog Meriona i „zvirne“ da vidi kako ide rad na građevini (njena svekrva je trenutno gradila mini-vilu punu stubova, verandi i streha koja je Beki podsećala na imanje Skarlet O’Hare (kad bi se Tara* skupila od pranja). Beki podiže torbu i požuri u pravcu svog restorana *Masa*.

Bilo je tri po podne, i malom kuhinjom se već širila para, zagrejana mirisima svinjetine pržene u cimetu, salse sa lukom i korijanderom, i bibera pečenih za slatki flan. Beki je udahnula duboko, srećno i protekla ruke iznad glave.

„Mislila sam da danas ne radiš“, reče Sara Truhiljo, njen partner i najbolji prijatelj.

„Samo sam svratila“, reče Beki, a njen telefon ponovo zazuja.

„Da pogodim?“, rekla je Sara.

Beki uzdahnu, pogleda broj, a onda se nasmeši. „Zdravo, dušo“, rekla je. Bili su u braku dve godine, a zabavljali se tri godine pre toga, ali zvuk Endruovog glasa joj je i dalje budio leptiriće u stomaku.

„Ćao. Je li sve u redu?“

Beki baci pogled. Torba, sise, stomak, stopala, sve na mestu i na broju. „Da, dobro sam. Što pitaš?“

„Pa, mama mi je upravo poslala poruku, kaže da te je zvala, ali da se ne javljaš.“

Sranje, pomisli Beki još jednom.

„Čuj, znam da ume da bude teška. Ja sam morao da živim sa njom, sećaš se?“

„Da“, reče Beki. *A kako si ispao normalan, ostaće jedna od večitih misterija*, jedva se uzdržala da ne doda.

„Samo je još malo istrpi. Pitaj je kako ide sa selidbom.“

„Mogu da je istrpim“, odgovori Beki, „ali ne mogu da budem njen potrčko.“

* Plantaža porodice O’Hara u romanu i filmu *Prohujalo sa vihorom*. (Prim. prev.)

„Znam“, reče njen muž. Beki je čula zvuke bolnice u pozadini, pozivali su nekog doktora. „Ni ne treba da budeš. Ne očekujem to od tebe. A ni ona, veruj mi.“

Zašto onda to stalno traži?, pitala se Beki.

„Samo pričaj sa njom“, reče Endru. „Usamljena je.“

Luda je, pomisli Beki. „Okej“, rekla je. „Kad sledeći put bude pozvala, popričaću s njom. Ali moram uskoro da isključim telefon. Joga.“

Sara podiže obrvu. *Joga?*, pročita joj Beki sa usana.

„Joga“, ponovi ona pošto je prekinula vezu. „Nemoj da mi se smeješ.“

„Što bih se smejala?“, reče Sara, ljubazno se osmehujući. Sara je imala oči boje gorko-slatke čokolade, sjajnu crnu kosu i telo plesačice, iako nije obula svoje baletske cipele još otkako je povredila oba kolena u sedamnaestoj. Zbog nje su u *Masovom* baru tri reda bila puna svake večeri, a četiri reda petkom; zbog nje je jedino *Mas*, od svih restorana na Trgu Ritenhaus uspevao da popuni svako od svojih trideset šest mesta cele večeri, uprkos čekanjima od po dva sata. Kad bi Sara stavila svoj crveni karmin i progimizala kroz masu, noseći poslužavnik pun testenina i sandale na štikle, gundanje bi prestajalo, i niko više ne bi gledao na sat. „Koja je ono, beše, supa danas?“, upita ona.

„Od gnječenog belog luka i pasulja, sa uljem od tartufa“, reče Beki podigavši svoju torbu. Bacila je pogled po još uvek praznoj prostoriji; na svakom od dvanaest stolova bili su sveži stolnjaci, vinske čaše i male plave posude pune začinjanih badema.

„A zašto misliš da bih ti se smejala u vezi sa jogom?“

„Pa“, poče Beki, dižući svoju platnenu torbu, „jednostavno, nisam vežbala već“, zastala je, brojeći mesece, godine, „već dosta dugo.“ Poslednji put se planski bavila fizičkom aktivnošću još na fakultetu, kad je morala da prođe jedan semestar fizičkog da bi diplomirala. Dozvolila je da je Sara ubedi da upiše kurs slobodnog plesa, gde je provela četiri meseca mašući šalom, pretvarajući se da je drvo u vetru, dete alkoholičara, ili glumeći osećaj rezignacije. Napola se nadala da će joj lekar zabraniti svu vežbu i narediti da ostane kod kuće i odmara u poslednjem tromesečju trudnoće, ali doktor Mendlo je bio skoro nepristojno pun entuzijazma kad ga je Beki nazvala tražeći dozvolu da krene na jogu.

„Verovatno misliš da je joga za slabiće.“

Mala iznenađenja

„Ne, ne!“, reče Sara. „Joga ume da bude vrlo zahtevna. Svaka čast što to radiš za sebe i, naravno, za svog malog slatkiša.“

Beki je suženih očiju posmatrala svoju drugaricu. „Treba ti nešto, je l' da?“

„Možeš da me odmeniš u subotu?“

„Dobro, hajde“, progunđa ona. Nije joj stvarno smetalo da radi subotom uveče. Endru je imao dežurstvo, što verovatno znači da bi je ostavio samu pred televizorom da bi se pobrinuo za nečiju upalu slepog creva ili probleme sa varenjem. Ili, još verovatnije, da bi morala ponovo da odgovara na telefonske pozive Mimi.

Sara je odložila meksičku repu koju je seckala i bacala u šerpu, obri-sala podlogu i bacila ubrus u korpu u uglu. Beki ga izvadi i baci joj ga nazad. „Samo po dva ubrusa svake večeri, ne zaboravi. Račun za pranje prošlog meseca je bio ogroman.“

„Izvinjavam se najdublje“, rekla je Sara dok je krunila kukuruz za salatu.

Beki se uputi uza stepenice do male sobe na vrhu – nekadašnje ostave u staroj kući koja je postala *Mas*. Spustila je zavese i još jednom zadovoljno udahнула mirise večere u pripremi – ključali mole sos, prsa u začinu na tihoj vatri, nagoveštaj belog luka, oštri tonovi korijandera i limuntusa. Čuli su se zvuci osoblja koje je pristizalo – kelnerice su se smejale u kuhinji, perači sudova su promenili radio-stanicu sa WXPN na salsa muziku. Ona spusti torbu na sto, preko gomile priznanica i narudžbenica, i otvori ormarić u kom je ostavila svoj joga komplet. „Široka, udobna odeća“, stajalo je na letku. Srećom, samo to je i nosila.

Beki je svukla svoje crne pantalone elastičnog struka zamenivši ih plavim parom elastičnog struka, i dodala sportski brus koji je našla na internetu posle četrdeset pet minuta pretrage, i to na sajtu po imenu, bože me sačuvaj, *krupnemame.com*. Navukla je dugu majicu kratkih rukava, obula patike i skupila kosu u punđu oko jednog od kineskih štapića koje je Sara ostavila na stolu. „Nežno, ritmičko istezanje“, nudio je letak. „Kreativna vizualizacija i meditacija za buduće majke.“ Mislila je da će sa tim moći da izađe na kraj. A i ako ne bude mogla, uvek može da se vadi na gorušicu i pobjegne.

Dok je trpala odeću u torbu, osetila je pod prstima nešto hladno i nepoznato. Iskopala je srebrnu dečju zvečku. Opipala je još malo po

torbi, ali nije našla ni čestitku ni ukrasni papir ili traku. Samo tu jednu malu zvečku.

Izvrтела je, protresla, i sišla niza stepenice do kuhinje, gde su se Sari pridružili perać sudova, kuvar zadužen za dezerte, i pomoćni kuvar. „Da li je ovo od tebe?“, pitala je Saru.

„Ne, ali lepo je.“

„Ne znam od koga je stiglo.“

„Od rode?“, ponudi Sara.

Beki prevrnu očima, i stade postrance ispred ogledala pored vrata da odigra još jednu rundu svoje, u poslednje vreme, omiljene igre: *Trudna ili samo debela?*

Nimalo nije fer, pomislila je dok se okretala i izvijala i uvlačila obraze. Sanjala je o trudnoći kao o velikom izjednačenju koje je celog života čekala, trenutku kad se sve žene toliko ugoje da niko više ne priča i ne misli o liniji, svih tih devet divnih meseci. Pa slabo to tako ide, izvinite na izrazu. Mršave devojke bi ostale mršave, samo bi im narasli slatki mali bubanj-stomačići veličine košarkaške lopte, dok bi žene Bekine građe izgledale kao da su se naprosto prejele za ručak.

A odeća za krupnije trudnice? Nema šanse. Žene normalnih dimenzija bi nosile elastične sportske komplete kojima bi obznanile svetu *Hej! Ja sam trudna!* S druge strane, svaka malo veća trudnica mogla je da bira od ukupno jednog – da, jednog – proizvođača, čije su tregerice i široke tunike naprosto vrištale *Hej! Ja sam doputovala kroz vreme iz 1987! I još sam deblja nego inače!*

Osmotrla je svoj profil, ispravila ramena i pokušala da natera svoj stomak da se isturi dalje od njenih grudi. Onda se okrenula ka Sari. „Da ne izgledam...“

Sara odmahnu glavom i odlebde ka posudi za prženje noseći poslužavnik pun komadića kukuruza koje je Beki tog jutra pripremila. „Ne čujem te, ne čujem te“, pevala je dok se kukuruz pržio. Beki uzdahnu i okrete se Huanu, peraću sudova, koji je iznenada postao vrlo zauzet slaganjem tanjira. Bacila je pogled ka konobaricama okrenutim na drugu stranu, i videla kako užurbano mešaju, seckaju, ili u slučaju Suzi, čitaju nedeljni jelovnik kao da im život od toga zavisi.

Beki još jednom uzdahnu, pokupi torbu i po jedan primerak jelovnika za nedelju i specijaliteta za vikend, i uputi se ka vratima, spremna

Mala iznenađenja

da pešice prođe kroz park i još osamnaest blokova istočno ka reci, do svog sastanka sa sudbinom Novog doba.

„Dobro došle, dame.“ Instruktorica Tereza nosila je široke crne pantalone koje su visile nešto ispod njenih kukova, i uzak smeđi top koji je otkrivao njene izuzetno definisane deltoide i bicepse. Glas joj je bio dubok i zvučao je uspavljujuće, skoro da je hipnotisao. Beki je prigušila zev i osmotrila studio na četvrtom spratu Terezine kuće na Sosajeti Hilu. Soba je delovala toplo i udobno, ali ne i zagušljivo. Svetla su bila prigušena, ali sveće su gorele na pragovima visokih prozora koji su gledali ka zapadu, preko ustreptalog gradskog horizonta. Fontana je žuborila u jednom uglu, iz zvučnika u drugom dopirali su zvuci zvona na vetru, a i vazduh je prijatno mirisao, na pomorandže i karanfile. Mobilni u njenom džepu je zazujao. Beki odbi poziv bez gledanja, oseti se krivom istog trenutka, i obeća sebi da će nazvati Mimi čim se trening bude završio.

Ostavila je telefon i osmotrila ostalih sedam polaznica kursa, koje su sve delovale kao da su u poslednjem tromesečju. Desno od Beki bila je sićušna devojka sa svilenkastom plavom kosom u konjskom repu, i ispupčenim stomačićem. Nosila je jedan od onih materinskih kompleta kojih je bilo samo u veličinama Malo i Još manje – bela prugasta trenerka i crni gornji deo sa belim ivicama. Obratila se Beki prijateljskim „Zdravo“ pre nego što je poprskala svoju strunjaču bocom *purela*. „Bacili“, prošaputala je.

Levo od Beki nalazila se najlepša žena koju je Beki ikad videla uživo. Bila je visoka, kože boje karamele, sa jagodicama koje bi mogle da seku kroz puter, očima koje su pod svetlosti sveća izgledale poput topaza, i stomačićem zategnutim poput bubnja koji je uzdizao dukser od svetlosmeđeg kašmira. Imala je savršeno održavane nokte na rukama, kao i – Beki primeti kad je ova skinula čarape – na nogama. Na levoj ruci imala je dijamant veličine kocke šećera. *Znam je*, pomislila je Beki. Nije mogla odmah da se seti imena, ali zanimanje je znala. Ta žena – neko egzotično ime, činilo joj se – bila je udata za košarkaša u zamenu za koga su Sikseri nedavno dali centra i plejmejкера, superstara iz Teksasa sa nekim besmisleno visokim prosekom poena po meču koji je

takođe (Endru joj je objasnio tokom jedine utakmice koju su zajedno odgledali) imao najviše skokova u ligi.

Tereza skliznu na pod bez korišćenja ruku. *Nije nego*, pomisli Beki. „Da počnemo“, reče Tereza svojim sporim, omamljujućim glasom od kog je Beki poželela da se skupi i odspava jednu podužu partiju. „Hajde da se predstavimo redom. Neka svaka kaže kako se zove, koji je mesec, kako je tekla trudnoća, i ponešto o sebi.“

Ispostavilo se da se Joga Barbi sa desne strane zove Keli! Organizator događaja! Njena prva trudnoća! Imala je dvadeset šest godina, i bila je u sedmom mesecu! I osećala se odlično, iako je u početku bilo teško, jer su joj bile izbile bubuljice! *Ura, napred naši*, pomisli Beki, prigušivši ponovo potrebu za zevanjem.

„Ja sam Rebeka Rotstin-Rabinovic“, rekla je, „i u osmom sam mesecu. Imaću devojčicu. Prvo mi je dete, i osećam se prilično dobro, osim što...“ Pogledala je svoj stomak žalosno. „Čini mi se da se još ne vidi, što je prilično jadno.“ Tereza joj klimnu u znak saosećanja. „Šta još? Da, radim kao kuvar u restoranu *Mas* na Trgu Ritenhaus, čiji sam suvlasnik.“

„Mas?“, uzdahnu Keli. „O, bože, bila sam tamo!“

„Super“, reče Beki. *Uh*. Ni njena majka nije pokazala toliko entuzijazma kad je jela u Masu. Ali restoran je upravo bio proglašen jednim od „sedam mesta zbog kojih vredi izaći iz predgrađa“ u *Filadelfija magazinu*, gde je objavljena i vrlo lepa slika Beki i Sare. Pa, uglavnom Sare, ali videlo se i njeno lice sa jedne strane, na ivici kadra. I malo kose, ako se pažljivo pogleda.

„Ja sam Ajindi“, poče lepotica levo od Beki. „Deveti mesec. I meni je ovo prva trudnoća, i sve ide kako treba.“ Uplela je duge prste iznad stomaka i rekla, delom prkosno, a delom izvinjavajući se: „Trenutno nisam zaposlena.“

„Čime ste se bavili pre trudnoće?“, upita Tereza. Beki bi se kladila da će odgovor biti *model za kupaće kostime*. Iznenadila se kad im je Ajindi rekla da je bila novinar. „Ali to je bilo još u Teksasu. Moj muž i ja smo se doselili ovde pre samo mesec dana.“

Keli širom otvori oči „O, bože“, rekla je, „ti si...“

Ajindi podiže jednu savršeno oblikovanu obrvu. Keli oštro zatvori usta, a blede obrazi joj pocrveneše. Tereza je klimnula ka sledećoj ženi, i krug se nastavio. Bile su tu socijalna radnica i investicioni bankar,

menadžerka galerije i radio-producent, kao i jedna žena sa kosom skupljenom u rep koja je već imala dvogodišnje dete i rekla da je domaćica.

„Da počnemo“, reče Tereza. Sele su prekrštenih nogu, sa dlanovima na kolenima, osam trudnih žena na drvenom podu koji je škripao pod njima, dok su sveće treperile. Njihale su se napred-nazad. „Pustite da dah potekne iz osnove vaše kičme. Neka vam ugrije srce“, rekla je. Beki se ljuljala levo-desno. *Zasada nije strašno*, pomislila je, dok ih je Tereza vodila kroz niz vežbi za vrat i misaonih inhalacija. Nije bilo ništa teže nego što je svojevremeno bio slobodni ples.

„A sada, prenećemo težinu na ruke, podići stražnjice u vazduh, i polaaako zauzeti položaj nadole okrenutog psa“, najavila je Tereza. Beki se oslonila na šake i stopala, osetila znojavu strunjaču pod dlanovima, i izdigla zadnjicu uvis. Čula je Joga Barbiku do nje kako uzdiše dok zauzima položaj, i lepoticu sa druge strane – Ajindi – kako tiho stenje.

Beki pokuša da fiksira laktove kako joj se ruke ne bi tresle. Rizikovala je jedan pogled u stranu. Ajindi je drhtala, a usne su joj bile čvrsto stegnute. „Jesi li dobro?“, šapnu Beki.

„Leđa“, odgovori Ajindi šapatom.

„Ossssetite svoje korrene duboko u zzzzeemljiii“, govorila je Tereza. *Još malo ovoga, i osetiću svoje lice duboko u zemlji*, pomisli Beki. Ruke su joj zadrhtale... Ali ipak je Ajindi prva pala, i pridigla se na kolena.

Već sledećeg trenutka, Tereza je klečala pored Ajindi sa rukom na njenim leđima. „Da li je taj položaj bio previše težak?“, upita ona.

Ajindi odmahnu glavom. „Ne, položaj je u redu; bavila sam se jogom ranije. Samo...“ Slegnu ramenima. „Ne osećam se danas kako treba.“

„Zašto se ne odmorite nakratko?“, reče Tereza. „Usredsredite se na svoje disanje.“

Ajindi klimnu i okrenu se na stranu. Deset minuta kasnije, posle ponosnog ratnika, i poze trougla, i čudnog klečećeg položaja koje je Beki odlučila da zove umirući golub, a koji je verovatno lakši onom ko nema grudi, ostatak grupe joj se pridružio. „Šivasana“, rekla je Tereza, pojačavši zvuk zvona na vetru. „Nežno dotaknimo svoje stomake, duboko dišući, da ispunimo pluća bogatim kiseonikom, i uputimo našim bebama poruku mira.“

Beki je krčao stomak. *Mir*, mislila je, znajući da neće tako ići. U prvom tromesečju osećala se izmoreno, u drugom joj se povremeno

javljala mučnina, ali sad je samo bila većito gladna. Pokušala je da svojoj bebi pošalje poruku mira, ali umesto toga poslala joj je sadržaj večere koju je očekivala. *Rebarca sa gremolatom od crvene narandže*, pomisli srećno uzdišući, a Ajindi ponovo zastenja.

Beki se pridigla na lakat. Ajindi je trljala leđa zatvorenih očiju. „Samo grč ili tako nešto“, prošaputala je pre nego što je Beki stigla išta da pita.

Pošto je Tereza sklopila dlanove ispred svojih čvrstih grudi i poželela im svima *namaste*, žene su se spustile niz kružne stepenice i izašle u sumrak. Keli je pratila Beki.

„Obožavam tvoj restoran“, rekla je uzbuđeno dok su išle južno Trećom prema Ulici borova.

„Hvala“, reče Beki. „Sećaš li se šta si naručila?“

„Piletinu u mole sosu“, odgovori Keli ponosno, naglasivši špansku reč. „Bila je vrlo ukusna, i... O, bože!“, rekla je Keli po treći put te večeri. Beki je sledila njen pogled i videla Ajindi oslonjenu sa obe ruke o džinovsko terensko vozilo na čijem je vetrobranu nešto belo lepršalo.

„Uh“, reče Beki, „ili joj je baš teško pala ta kazna za parkiranje, ili...“

„O, bože“, ponovi Keli i užurbano se odgega.

Ajindi ih bespomoćno pogleda dok su prilazile. „Mislim da mi je pukao vodenjak“, rekla je pokazavši na mokrak rub svojih pantalona. „Ali prerano je, tek sam u trideset šestoj nedelji. Moj muž je u Kaliforniji...“

„Koliko dugo si imala kontrakcije?“, upita Beki. Pridržala je drugu ženu stavivši joj ruku na leđa.

„Nisam ih uopšte imala“, reče Ajindi „Bolela su me leđa, ali to je sve.“

„Možda ti je ledni porođaj“, reče Beki. Ajindi je gledala belo. „Jesi li čula za ledni porođaj?“

„Trebalo je da idemo na kurs u bolnici u Teksasu“, Ajindi izgovori kroz stegnute usne, „ali onda su Ričarda trejdovali, i preselili smo se, i sve je tako...“ Prosiktala je, glave prislonjene na prozor automobila. „Ne mogu da verujem da se ovo dešava. Šta ako ne stigne na vreme?“

„Ne paniči“, reče Beki. „Prvi porođaj ume da potraje. I to što ti je pukao vodenjak ne znači da ćeš se uskoro poroditi...“

„Oh“, jauknu Ajindi i uhvati se za leđa.

„Okej“, reče Beki. „Mislim da bi ipak trebalo da si u bolnici.“

Ajindi pogleda nagore, bolnog izraza lica. „Možete li da mi pozovete taksi?“

Mala iznenađenja

„Ne budi blesava“, reče Beki. *Jadnica*, pomislila je. Poradati se sama, bez muža u blizini, bez prijateljice da je drži za ruku – to je bilo nešto najgore što je mogla da zamisli. Pa, to i da se njen stomak pojavi u jednom od onih izveštaja u vestima pod naslovom *Gojaznost: nacionalna epidemija!*. „Nećemo te samo ubaciti u taksi i ostaviti samu!“

„Moja kola su odmah tu“, reče Keli. Podigla je privezak, pritisnula dugme, a *leksus* preko puta je zapištao. Beki je odvela Ajindi do mesta suvozača, i sama sela pozadi. „Da ti nekog pozovemo?“

„Moj doktor se zove Mendlo“, reče Ajindi.

„Ah, fino, i ja sam kod njega“, reče Beki. „Znači, imam njegov broj u telefonu. Još neko? Tvoja mama, ili prijateljica, ili tako neko?“

Ajindi odmahnu glavom. „Tek što smo se doselili ovde.“

Dok je Keli palila motor, Ajindi se okrenu i uhvati Beki za ruku. „Molim te“, rekla je, slušaj. Moj muž...“ Čelo joj se naboralo. „Ima li bolnica možda zadnji ulaz ili tako nešto? Neću da me iko vidi ovakvu.“

Beki podiže obrve. „Pa to je bolnica“, rekla je. „Navikli su da im ljudi dolaze ranjeni i tako to. Neće se mnogo potresti zbog mokrih pantalona.“

„Molim te“, ponavljala je Ajindi sve čvršće joj stežući ruku. „Molim te.“

„Dobro.“ Beki je izvukla svoj veliki crni džemper iz torbe, zajedno sa kačketom. „Kad izađemo, ovo ćeš da obmotaš oko struka, a ako misliš da možeš uza stepenice, tako ćemo do prijemnog odeljenja, da ne bismo čekale lift.“

„Hvala“, reče Ajindi. Navukla je kačket preko očiju, a onda ipak pogledala nagore. „Izvinite. Ne sećam se vaših imena.“

„Beki“, reče Beki.

„Keli“, reče Keli.

Ajindi sklopi oči, a Keli poče da vozi.

AJINDI

„Pa, vodenjak vam je svakako pukao.“ Mlada ginekološkinja je svukla gumene rukavice sa pljeskom i po ko zna koji put gvirnula ka vratima, kao da očekuje da veliki i uzvišeni Ričard Taun prođe kroz njih svakog trenutka. *Nije ni tako nerazumno očekivati to*, pomisli Ajindi, izravnajući svoju tanku plavu bolničku haljinu preko golih nogu. U prethodnih

četrdeset pet minuta, ostavila je desetak poruka na bezbroj različitih telefona. Zvala je Ričarda na mobilni i na pejdžer; ostavila je poruke kod agenta i kod trenera, kod predstavnika kluba, kod kućne pomoćnice u njihovoj novoj kući na Gledvajnu... Zasada, ništa. Nije ni čudo, mislila je, prva je runda plej-ofa, svi su fokusirani na utakmice, i telefoni su im isključeni. Baš nema sreće.

„Ali samo ste jedan centimetar prošireni. Kad se ovo desi, generalno govoreći, trebalo bi da imamo bebu u sledeća dvadeset četiri časa, inače se povećava rizik od infekcije. Tako da, imate dve opcije“, rekla je doktorica.

Ajindi potvrdi. Keli i Beki takođe. Ginekološkinja – *Dr Sančez*, pisalo joj je na identifikaciji – ponovo baci pogled ka vratima. Ajindi pogleda u stranu, poželevši da može rukama da pokrije uši i tako priguši buku iz pravca susednog kreveta.

„Ričard Taun! Iz Siksersa!“ Zavesa je delila Ajindin krevet od susednog. Po svemu sudeći, njena susedka je mislila da je zavesa isto što i zid, pa je na sav glas šaputala, uprkos znaku koji je upozoravao ISKLJUČITE MOBILNE TELEFONE. „Da. Da! Ovde do mene!“ Postepeno je spuštala glas. Beki, Keli i Ajindi su još uvek mogle da čuju svaku reč. „Ne znam šta je. Neka mešana, možda?“ Zakikotala se. „Sme li to još uvek tako da se kaže?“

Ajindi sklopi oči, a Beki joj spusti ruku na rame. „Jesi dobro?“

„Aha“, promrmlja ona.

Keli joj je sipala vodu. Ajindi uze gutljaj i odloži čašu.

„Ne, ne, on nije tu“, brbljala je žena u susednom krevetu. „Nisam ga još videla, ali mora da je tu negde u blizini, je l' da?“

Reklo bi se da je tako, pomisli Ajindi. Spustila je noge sa kreveta i odlepila monitor krvnog pritiska. Zvuk lepljive trake je na trenutak učutkao njenu susedku. Doktorica je uspela da skinje pogled sa vrata.

„Mogu li sad u sobu?“, upita Ajindi.

„Ajindi, jesi li sigurna?“, reče Beki „Mogla bi da odeš kući, prošetáš, probáš da se odmoriš u sopstvenom krevetu. Znaš, istraživanja su pokazala da je bolje da žena što više vremena pre porođaja provede kod kuće, a što manji u bolnici – manje su šanse da bude potreban carski rez, ili da se koristi forceps ili usisivač.“

„A?“, upitala je Keli.

Mala iznenađenja

„Idem na časove o prirodnom porođaju“, reče Beki, zazvučavši ne-sigurno na trenutak.

„Neću da idem kući. Živim čak u Gledvajnu“, reče Ajindi. „Previše je komplikovano da sad odem, pa da se posle vraćam.“ A, takođe, pomislila je, nema šanse da bi mogla da provede, kako Beki reče, deo porođaja kod kuće pred kuvaricom i kućnom pomoćnicom i vozačem.

„Imaš li nekog ko bi mogao da ostane sa tobom?“, upita Beki. „Mi bismo mogle da dođemo i odvezemo te do grada kad budeš spremna... Ili da ostaneš kod mene neko vreme?“

„To je lepo od tebe, ali biću dobro i ovde.“ Dala je Beki svoj mobilni telefon. „Hoćeš molim te da izađeš do hola i pozoveš moju kuću?“, pitala je. „Traži Klaru. Reci joj da mi treba moj kofer – ima žutu traku oko drške, u mojoj je garderobi – i kaži joj da ga pošalje po Džou do bolnice.“

„Jesi li sigurna?“, upita Beki. „Nema razloga da budeš u bolnici, osim ako baš moraš. A moglo bi da potraje satima.“

Doktorica klimnu. „Prvi porođaj može da se otegne.“

„Ma doći“, reče Beki. „Na petnaest sam minuta odavde pešice, a možemo i da te odbacimo začas.“

„Pa, ne bih da...“

„Doći ću i ja“, reče Keli. „Bolje to, nego da sedim kod kuće ponovo čitajući *Prvi put u drugom stanju*.“

„Bićeš sasvim bezbedna. Moj muž je lekar“, reče Beki.

„Jesi li stvarno sigurna?“, upita Ajindi.

„Nećeš valjda da ležiš ovde sasvim sama“, reče Beki, „makar i bilo samo nekoliko sati. Zvaćemo tvog muža, a ti možeš da probaš da se opustiš.“

„To bih i ja savetovala“, reče doktorica. „Ako hoćete moje mišljenje, bolje pođite sa svojim drugaricama.“

Ajindi nije htela da je ispravlja. „Hvala ti“, promrmljala je, uzela svoju odeću, i nestala u kupatilu, zatvorivši tiho vrata za sobom.

Drugarice, mislila je Ajindi dok je navlačila pantalone i ispravljala kosu drhtavim rukama. Nije imala stvarnog prijatelja još tamo negde od drugog razreda. Celog života osećala se kao da nigde ne pripada; pola crna, pola bela, ni jedno ni drugo, nikad se nije uklapala.

Budi hrabra, govorili bi joj roditelji. Pamtila je kako bi se naginjali iznad njenog kreveta kad je bila mala, ozbiljnih lica u tami, majčino boje čokolade, a očevo boje snega. *Ti utireš put*, objasnili bi, očiju sjajnih

u najboljoj nameri. *Ti si budućnost. A to neće svako razumeti, neće te svako voleti kao što te mi volimo, i zato moraš da budeš hrabra.*

Lako je mogla da im poveruje pred spavanje, bezbedna pod baldahinom, usred svoje spavaće sobe na drugom spratu dupleksa na Gornjem Ist Sajdu. Preko dana bilo je teže. Bele devojčice sa kojima je delila internat bile su sasvim ljubazne, izuzev nekoliko izuzetaka, ali prijateljstvo sa njima uvek je bilo nekako mučno, kao da je Ajindi bila pas koga su spasle sa kišnih ulica. Crne devojčice – njih nekoliko koje je znala iz Daltona, Porters stipendistkinje – nisu htele ništa da imaju sa njom, čim su prešle preko egzotičnog imena i shvatile da je njen pedigree čini više nalik bogatim belim devojkama nego njima.

Otvorila je vrata. Beki i Keli su čekale. „Spremna?“, upita Beki. Ajindi klimnu i pođe za njima.

Znala je da postoje rizici kad se neko udaje za čoveka kao što je Ričard, a i da je imala neke sumnje, njena majka, nekadašnji supermodel iz sedamdesetih, Lolo Mbezi, bi je rado razuverila. „Nećeš imati nikakav privatni život“, tvrdila je Lolo. „Javno vlasništvo. To su sportisti. A i njihove žene. Nadam se da si spremna na to.“

„Volim ga“, rekla je Ajindi svojoj majci. Lolo je nakrivila glavu, ističući svoj savršeni profil „Nadam se da je to dovoljno“, rekla je.

Sve do sada je, mislila je Ajindi dok je Keli pokretala auto, *i bilo*. Ričard je bio više nego dovoljan; njegova ljubav je sa kamatom nadoknadila sve ono što joj je u detinjstvu nedostajalo.

Upoznala je Ričarda na poslu, dok je radila kao izveštač podružnice CBS-a u Fort Vortu, gde su je poslali da intervjuiše jednog od igrara Ričarda Tauna, osamnaestogodišnjeg pika sa treće runde drafta po imenu Antoan Von. Umarširala je pravo u svlačionicu kao da joj Glorija Stajnem lično drži vrata. Umalo da nastavi da maršira pravo u prazan ormarić kada je prvi igrač prošao pored nje, još mokar od tuša, sa peškirom oko struka.

„Samo ih gledaj iznad pojasa“, šapnuo joj je kameraman Erik. Progutala je knedlu i pročistila grlo.

„Izvinite, gospodo. Ja sam Ajindi Voker sa KTVT-a, i došla sam zbog Antoana Vona.“